

Sygn. akt II NSK 18/23

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie z powództwa U. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o stwierdzenie nadpłaty opłaty koncesyjnej
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 8 lutego 2023 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 13 października 2021 r., sygn. akt VII AGa 780/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od U. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 13 października 2021 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie w sprawie VII AGa 780/20 powództwa U. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki o stwierdzenie nadpłaty opłaty koncesyjnej, na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 24 lipca 2020 r., sygn. akt XVII AmE 405/18 oddalającego odwołanie powoda od decyzji pozwanego, (I) oddalił apelację oraz (II) zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 540 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Skargą kasacyjną z 26 lutego 2022 r. U. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W., zaskarżyła ww. wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych. Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w odpowiedzi na skargę kasacyjną z 20 kwietnia 2022 r. wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie oddalenie skargi kasacyjnej w całości jako pozbawionej uzasadnionych postaw oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie spełniała ustawowych przesłanek koniecznych dla przyjęcia jej do rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli (1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. W jego ocenie w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, polegające na ustaleniu „czy na gruncie § 4 ust. 3 rozporządzenia ws. opłat, w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 9 listopada 1999 r. zmieniającym rozporządzenie ws. wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. nr 60, poz. 387), w zw. z art. 34 ust. 1 pr. en., obowiązek uiszczenia opłaty koncesyjnej, o której mowa w § 4 ust. 3

rozporządzenia ws. opłat, wynika z uzyskania koncesji rozumianego jako wydanie decyzji koncesyjnej, a co za tym idzie powstaje za dany rok w przypadku wydania nowej decyzji koncesyjnej, chociażby przedsiębiorca do czasu jej wydania prowadził tę samą działalność koncesjonowaną na podstawie poprzedniej decyzji koncesyjnej i uiścił już za dany rok opłatę koncesyjną, czy też obowiązek uiszczenia pierwszej opłaty koncesyjnej, o której mowa w § 4 ust. 3 rozporządzenia ws. opłat, należy wiązać wyłącznie z uzyskaniem koncesji w znaczeniu materialnym, tj. uprawnienia podmiotowego koncesjonariusza do wykonywania określonej działalności koncesyjnej, przez podmiot, który tym uprawnieniem wcześniej nie dysponował, a tym samym nie był wcześniej obowiązany do wnoszenia opłat koncesyjnych, w efekcie czego obowiązany jest on do wniesienia pierwszej opłaty koncesyjnej (będącej jednocześnie jedyną opłatą koncesyjną za dany rok) w terminie określonym w § 4 ust. 2 rozporządzenia ws. opłat.”.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu na okolicznościach mieszczących się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01; z 15 października 2002 r., III CZP 66/02).

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, iż odpowiedź na stawiane pytanie znajduje się w wydanych przez Sąd Najwyższy wyrokach z dnia 21 września 2022 r., I NSKP 5/22 oraz z 18 października 2022 r. I NSKP 9/22, co przesądza, iż zagadnienie prawne sformułowane przez skarżącego nie jest zagadnieniem nowym i zostało już rozwiązane przez Sąd Najwyższy. We wspomnianych judykatach zgodnie przyjęto, że przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, wnoszą coroczne opłaty do budżetu państwa, obciążające koszty ich działalności. Obowiązek wniesienia

opłaty koncesyjnej jest konsekwencją uzyskania koncesji. Jeżeli zatem w ciągu roku kalendarzowego, w którym wygasła poprzednia koncesja, przedsiębiorstwo energetyczne uzyska nową, kolejną koncesję na prowadzenie tej samej działalności koncesjonowanej, to zobowiązane jest do uiszczenia w tym konkretnym roku także opłaty za udzielenie nowej koncesji. Jakkolwiek przytoczone orzeczenia Sądu Najwyższego są późniejsze niż wniesiona w przedmiotowej sprawie skarga kasacyjna, to uzasadnienie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i dokonana przezeń wykładnia prawa są zgodne z wykładnią prawa dokonaną przez Sąd Najwyższy. Z tych wszystkich względów, skarga kasacyjna nie spełniała ustawowej przesłanki koniecznej dla przyjęcia jej do rozpoznania.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (pkt 1 postanowienia), nie znajdując też okoliczności, które obowiązuje brać pod uwagę z urzędu w ramach przedsądu.

O kosztach postępowania kasacyjnego (pkt 2 postanowienia) orzeczono na podstawie art. 98 i 99 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c., z uwzględnieniem § 14 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. 2018, poz. 265 ze zm.).

Z tych wszystkich względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.